

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Ølsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 299

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø.
Forretningsann. 8 - 6 Ø.

Fredag den 10. November

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1933

Carmen.

—0—

Den Dødsdømtes gribende Beretning, der danner Grundlag for Rizerts Opera — og Prosper Merimce's Roman.

—0—

Fortsat fra forrige Nummer.

Det var udenfor min Obersts Hus, hvor jeg var stillet op som Vagtpost, at jeg gensaa hende. Uden tilsyneladende at se mig vandrede hun nu forbi med en ung, lapset udseende Officer. Og jeg glemte Vagt og alt andet. Jeg fulgte efter dem. Til et Hus i den anden Ende af Byen. Der gik de ind — og jeg fulgte efter.

„Hvad bilder Du Dig ind?“ spurgte hun nok saa frejdigt, da hun saa mig. Hun talte paa baskisk, og ham den unge Løjtnant forstod hende ikke.

„Hvad vil han?“ spurgte han hende, og hun svarede ligegyldigt. „Det er en Barndomsbekendt af mig, men han er ikke fri for at være lidt paatrængende“.

„Pak Dig afsted“, raabte Løjtnanten derefter til mig, men jeg blev staaende. Jeg kunde ikke faa et Ord over mine Læber. Kun stirre paa hende kunde jeg.

„Pak Dig“, raabte Løjtnanten igen, men jeg blev staaende — og da Løjtnanten saa det — og tilmed, at jeg ikke engang havde taget min Felthue af, blev han fuldstændig ude af sig selv. Han greb fat i min Krave og begyndte at ruske mig — og da, i dette Øjeblik, sagde jeg noget. Hvad det var, erindrer jeg ikke. Men han trak pludselig sin Kaarde, og jeg gjorde det samme. Han gjorde et Stød imod mig, men jeg retirerede lidt — retirerede endnu lidt og rakte derefter min Kaarde ud, idet han stormede frem — og det var endt.

Der var nogen, der fulgte efter mig, idet jeg stormede ud af Døren — hvem det var, saa jeg ikke før jeg var naaet helt ud af Byen — da saa jeg først, at det var hende — Carmencita — for hvis Skyld jeg nu ogsaa var bleven Morder.

Den unge Løjtnant maatte alligevel have ramt mig, da han første Gang stak efter mig — min Uniform var gennemvædet med Blod oppe ved den højre Skulder, og jeg kunde ikke mere staa paa Benene. Men Carmencita forbandt mig, og hun ledte mig ind paa en lille Græsslette, hvor jeg lidt efter faldt i Søvn. Da jeg vaagnede igen, havde hun, Guderne maa vide hvor, hentet en stribet Kappe, og hun bad mig trække den paa i Stedet for Uniformen. Og saaledes forklædt, med Tørklædet, der var bundet om mit Hoved, og Kappen her, kunde jeg udmærket gælde for en valencisk Bonde, saaledes som man ser dem paa Torvet i

Sevilla, og henad Aften vendte vi tilbage til Byen.

Fra den Dag var jeg helt og holdent i hendes og hendes Venners Magt — og jeg blev Smugler. Jeg hadede hende — paa samme Tid kunde jeg lade mig dræbe for blot at opnaa et Smil fra hendes dejlige, røde Mund. Det var hende, der gjorde mig til Smugler. Der var vel heller ingen Udvej.

„Min Ven“, sagde hun til mig, efter at jeg havde faaet Lov at bo i et gammelt, faldefærdigt Hus i et lille Stræde i Byens Udkant, som hendes Venner ejede — „Du maa nu snart se at faa taget Dig et eller andet for — nu da Kongen hverken giver Dig Brød eller Stokfisk mere, maa Du tjene dit Brød paa anden Maade. Du er for dum til at stjæle, men smidig og stærk er Du, og Du kan blive en brugbar Smugler. — Din Ulykke er det, at Du nogensinde traf mig — og din Skæbne har jeg forlængst set i Kaffegrumset. Du vil en Dag blive garroteret — men det er dog at foretrække frem for at blive skudt“.

Saa kynisk og roligt sagde hun det — jeg kunde have kvalt hende, men lidt efter lo hun til mig og jeg kunde tage hende i mine Arme. Men jeg blev altsaa Smugler, og jeg var næsten hver Dag sammen med hende. Vi var en lille Bande paa fire, fem Mænd — og saa hende altsaa. Og hun var uundværlig for os. Hun forstod at gøre sig gode Venner med Tolderne — ja, med alle — hun forstod altid at skaffe os Underretning om, hvor vi lettest kunde komme ind og hvornaar, Og jeg begyndte at synes bedre om Smugler- end Soldaterlivet — og fik Penge mellem Hænder, saa jeg af og til kunde se mig i Stand til at købe en eller anden lille Foræring til hende. Samvittighedskvaler over Livet, som vi levede, nærede jeg aldrig mere. „Naar det morer en at have Lopper, mærker man ikke Stikkene —“ siger Zigeunerne, og det kan der paa sin Vis være noget om. Men i alle Tilfælde var jeg i nogen Tid lykkelig og tilfreds med Livet — indtil en Dag en Mand, jeg ikke hidtil før havde set i vores Midte, dukkede frem paa Skuepladsen. Han hed Garcia, og var enøjet — og Carmencitas Mand, fik jeg senere at vide.

Han havde været paa Galejerne i al den Tid, jeg havde kendt hende — men nu, da han var kommet tilbage, var jeg intet mere. Forøvrigt var han en ren Djævel, den samme Garcia. Vi havde været ude paa Tøgt en Nat — ham og jeg — og saa en ung Fyr ved Navn Remendado — og Tolderne var kommet bag paa os, og for os var der ikke andet at gøre end at flygte. Og vi var ogsaa naaet at komme i Skjul i en Klippehule

— men forinden var det dog lykkedes Tolderne at faa ramt Remendado. Ikke livsfarligt, men dog saaledes, at han ikke kunde følge med os, da vi vilde videre. Jeg vilde hjælpe ham, men endnu medens jeg baksede med at faa Fyren paa mine Skuldre, saa jeg Garcia løfte sine Riffel og fyre hele dens Ladning af i Ansigtet paa ham.

„Fæhoved —“ raabte han til mig. „Hvad Nytte har vi af et saadant Aadsel“.

Fra det Sekund hadede jeg Garcia af mit ganske Hjerte — baade for det — og fordi han var Carmencitas Roma, som det hedder hos Zigeunerne. Jeg hadede ham og jeg dræbte ham ved den første Lejlighed, der bød sig. Vi spillede Kort, og jeg blev klar over, at han spillede falsk — det var Anledning nok. Jeg bad ham trække sin Kniv, og ligeledes trak jeg min op af Lommen, og de øvrige, der var tilstede, bad vi blot være rolige. De kunde alligevel ikke forlige os. Garcia stod allerede parat til at springe frem. Han holdt sin Hat i venstre Haand for at parere, og Kniven lige ud mod mig. Det var den andalusiske Dækstilling — men jeg stillede mig i den navarresiske — lige overfor ham — med venstre Arm løftet — venstre Ben fremad og Kniven langs det højre Laar. Og jeg følte mig stærk som en Kæmpe. Det jubledes i mig indvendig. Med et Brøl tørnede han frem imod mig, men jeg drejede mig blot lidt paa venstre Fod, og i næste Sekund havde jeg ham i Struben. Det hele stod kun paa et Minut — vel knapt nok det.

„Hvad har Du gjort —“ raabte de andre til mig.

„Dræbt en Slyngel —“ svarede jeg dem bare. En af os maatte dø. Jeg elsker Carmen og kan ikke dele hende med andre —“

Da jeg fortalte hende, hvad der var sket, sagde hun blot — „det undrer mig, at det ikke blev Dig, der kom til at bide i Græsset —“ Det var det hele, der blev talt mellem os den Dag.

Men tre, fire Dage efter havde jeg en noget længere Samtale med hende. Der havde Dagen i Forvejen været Tyrefægtning i Granada, og hun havde været tilstede. Jeg vidste det bestemt, thi jeg havde selv set hende med mine egne Øjne. Derimod havde hun ikke set mig. Hun var for optaget af en Pikador ved Navn Lukas. Jeg saa hende kaste Roser ned til ham under Fægtningen — og Fingerkys sendte han i Stedet til hende — mange Fingerkys, og de kom forresten til at koste ham hans Liv, hvad jeg kan takke Tyren for, der stak ham ned. Ham havde jeg altsaa intet at gøre med mere — men Carmen — jeg gik om Natten hen til Huset, hun boede i

„Følg med mig —“ sagde jeg blot, da jeg havde faaet hende vaagen, og hun faaet sit Tøj paa — og jeg maa sige, hun fulgte mig roligt. Jeg hentede min Hest, og satte hende op foran mig paa den, og saaledes red vi det meste af Natten, uden at nogen af os mælede et Ord. Ved Dag gry standede vi foran en lille ensom Venta, der laa nær op til en Eremitbolig. Vi lagde os der, og jeg sagde til hende:

„Vi har levet et slet Liv begge to — været baade onde og gode ved hinanden — men lad os glemme det — lad os glemme Fortiden. Følg med mig til Amerika og begynd derover sammen med mig et nyt Liv“.

Men hun rystede paa Hovedet.

„Holder Du da ikke mere af mig —“ spurgte jeg hende og heller ikke med Ord svarede hun denne Gang. Hun trak blot Benene op under sig og begyndte med den ene Finger at tegne forskellige Figurer i Jorden.

„Begynde et nyt Liv, Carmen —“ sagde jeg bønfyldende — men hun begyndte pludselig at le. „Hvis jeg ikke gaar med Dig, dræber Du mig —“ sagde hun ganske roligt og med absolut Ligegyldighed i Stemmen. „Men gør det blot — jeg har forlængst spaaet det i Kaffegrumset — og ogsaa nu har jeg set det. Vi skal dø, vi to, lige efter hinanden — først jeg og saa Du —“

„Ja, hvis Du ikke vil følge mig, er det min Hensigt at dræbe Dig —“ svarede jeg hende, saaledes som det ogsaa ganske rigtigt havde været min Beslutning med denne Udflugt — enten eller, Carmen — men følg mig.“

„Ja, i Døden vil jeg følge Dig men ikke et Minut mere i Livet“ Hun havde taget sin Mantille af, og vi havde begge rejst os. Hun førte begge Hænderne op til Hofterne og saa mig roligt i Øjnene. Jeg bad hende endnu engang — knælede for hendes Fødder og tryglede hende, men hun rystede kun paa Hovedet.

„Det er umuligt, det, Du beder mig om —“ sagde hun. „Det er saa længe siden, at jeg ophørte med at elske Dig — det er noget, man ikke selv er Herre over, men jeg elsker Dig ikke mere. Og det er Ulykken, at Du stadig holder af mig — derfor er det, Du vil dræbe mig. Jeg kunde godt lyve for Dig, men det gør jeg ikke nu — det er ikke det værd. Men alt er forbi mellem os. Du kan dræbe mig — men Carmen vil altid være fri. Som Zigeunerske er hun født, og som Zigeunerske vil hun dø.“

„Carmen —“ jeg knælede endnu engang for hende — men i Stedet for at høre mig, begyndte hun at haane mig — og jeg blev ude af mig selv — og — ja, og en Time senere gik jeg med hendes

livløse Legeme i mine Arme. Jeg huskede, at hun havde sagt til mig, at hun gerne vilde begraves i en Skov naar hun engang var død — og dybt ind i en Skov bar jeg hende. Jeg kysede hende for sidste Gang — og begyndte at grave — — —

Godt hundrede Aar er nu gaaet, siden Don Jose fortalte denne sit Livs Histore til Forfatteren Prosper Merimce — og i Oktober 1845 stod Beretningen at læse som Roman i Pariserbladet „Revue de deux mondes“ — og Carmen og Don Jose var udødeliggjorte.

Tredive Aar senere opførtes for første Gang paa Opera Comique — en Opera af den da unge Komponist Georges Bizet — en Opera, der bar Navnet „Carmen“. Nogen særlig Lykke gjorde den ikke ved Premiereren. Publikum havde delt sig i to Lejre — hvor man i den ene fandt, at man her stod overfor et musikalsk Mesterværk — medens man i den anden talte om Banaliteter og om Makværk. Der blev klappet og hysset paa samme Tid. I en Loge for sig selv sad Georges Bizet. Han var paa det Tidspunkt dødssyg af en ondartet Halslidelse, han gennem længere Tider havde været plaget af. Han døde faa Maaneder efter Premiereren i Opera Comique — — skulde altsaa ikke opleve den Triumf, som hans Mesterværk senere blev til Del — thi uden at forkleine andre store Komponisters Værker kan det trygt siges, at „Carmen“ er den Opera, der er bleven opført oftest hele Verden over — — dens indsmigrende Melodier kendes af alle — af hver lille bitte Skolepige — lyt blot efter rundt om ved Skolegaardene — i Anlæg og i Parkerne — —

„En-to-tre-fire — jeg elsker Carmen, Carmen elsker mig — vi er forlovet Carmen og jeg —“

Nøjagtigt saadan staar der ikke i Operaen — men Melodien, der synges til, er god nok.

Kaj Bruzen.

Lykkelige Fund.

—:—

At der paa Havets Bund hviler umaadelige Skatte af Værdi, er en gammelkendt Sag, og mange Gange er der gjort Forsøg paa at hæve nogle af den. — Oftest har disse Forsøg kostet flere Penge end de indbragte. Der kan dog nævnes nogle Eksempler paa det modsatte.

For mange Aar siden strandede Briggen „Barbaric“ paa Ny-Skottlands Kyst, og en fattig Fisker købte til sidst Vraget for 5 Dollars. Det var naturligvis hans Hensigt at bjerge Jerndelene og sælge dem; men pludselig begyndte han at slaa om sig med Penge, og tilstod da, at han i Skibets Kahyt havde fundet over 200,000 Kr.

Et lignende Tilfælde kan nævnes fra Middelhavet. En lille Flok Fiskere fra Øen Chios opdagede en Dag paa et stort Skib. En af dem dykkede ned, og ved hans Undersøgelse viste det sig, at det var Vraget af et russisk Krigsskib, som 1770 var sunket i Kamp med Tyrkerne. Fiskerne omtalte ikke deres Fund, men henvendte sig til den tyrkiske Guvernør, der gav dem Ret til Vraget mod en beskedne Afgift. De gik nu i Gang med at dykke og fandt en Mængde Kors af Guld og Sølv, Helgenbiller o. s. v., ialt til en Værdi af 150,000 Kr.

Fra Vraget af et spansk Krigsskib, sunket ved Sanjago, havde man bjærget Værdier til et Beløb af 1 1/4 Mill. Kr., og Dykkeren fik da Tilladelse til at beholde den første Ting, han bragte op. Han dykkede 2 Gange og fandt da en Dolk, der paa Heftet bar Ædelstene til en Værdi af 12—13,000 Kroner.

En Fisker i Chile gjorde ogsaa et mærkeligt Fund. Mellem Klipper paa Fladvandet opdagede han et Skelet, der saa ud som var det af et Kæmpefirben. Fundet var meget sjældent, thi Skelettet stammede fra et historisk Dyr af kæmpeæssig Størrelse. Det vejede ikke mindre end 12,000 Pd., og han solgte det for henved 2000 Kr.

Hjælpekassens Udvikling gennem Aarene.

—0—

Efter Lov af 8.-3. 1856 var de eneste Hjelpeforanstaltninger uden Fattighjælps Virkning, de Midler, der indgik i de tvende Tavler, der ved Gudstjeneste i Kirkerne var ophængt ved Kirkens Indgang, og skulde herefter bemeldte Tavler benævnes „Bøsser“. Indtægten af disse Bøsser og af de Gaver, hvorved Fattige ved andre Lejligheder maatte blive betænkte, nedlagdes i de Fattiges Kasse, der var uden Forbindelse med Kommunens Fattigkasse, og kun bestemt til, ved Siden af det lovbestemte Fattigvæsen, at frembyde Midler til en fri Fattigforsørgelse.

Senere fik dog Kassen forøgede Midler til Raadighed, idet den provisoriske Lov om Hundeaftgift tillagde den fri Fattigkasse, de for Overtrædelse af denne Lov erlagte Bøder, ligesom Kassen ogsaa havde Ret til at erholde en Afgift, ved Dokumenters Tinglysning. Jeg husker fra Tiden før Hjelpekassens Oprettelse, at Fattigkassens Midler var meget smaa, ofte var Beløbet saa ringe, selv i store velstillede Landkommuner, at Hjelpen, der kunde udbetales den enkelte trængende, varierede fra 2—4 Kr. pr. Aar.

Denne salig Frederik d. 7. Lov havde derfor kun ringe Betydning for de trængende; var man i virkelig Trang, var der kun den tunge Gang til Fattigvæsenet, og Modtagelsen her var sandelig ikke blid. De Mennesker, der sad paa den Kasses Laag, lukkede meget nødtigt op, og kendte som Regel meget lidt til Fattigfolks Kaar.

Den første virkelige Hjelpekasse — Lov Nr. 125 af 4. Maj 1907 var et lille Fremskridt; de Midler, der tilhørte den fri Fattigkasse, overgik nu til Hjelpekassen, og ethvert Sogneraad havde ifølge § 3 Ret til uden højere Myndigheders Tilladelse, at bevilge indtil 30 Øre pr. Indbygger til Hjelpekassen.

Hvor vanskeligt det var at faa Sogneraadene til at yde noget, husker jeg meget nøje; jeg var

Kasserer for den første Hjelpekasse i en meget stor Landkommune med bymæssig Bebyggelse, og den Modtagelse jeg fik, da jeg henvendte mig til det ærede Sogneraad om Midler til Hjelpekassen, var af en saadan Art, at jeg meget hurtigt kom ud af Døren. Jeg opgav dog ikke Haabet om bedre Forstaaelse en anden Gang. Saa godt som alle større Landbrugere havde i den Tid mindst to Hunde, deraf kunde den ene være skattefri i Henhold til Hundelovens Bestemmelser, naar den holdtes i Lænke; den anden skulde der betales Skat af, og begge skulde være anmeldt for Sogneraadet, som havde Pligt til at føre Lister over alle Hunde til Brug for Sognefogederne, der skulde paase Lovens Overholdelse. Denne Lov var hadet af alle, og ingen overholdt den, men da Lovens Overholdelse kunde give Hjelpekassen Penge, optog jeg en Fortegnelse over alle, som jeg vidste havde overtraadt Loven, deriblandt ogsaa mig selv, og indsendte Listen til Sogneraadet med Anmodning om, at Bøderne for Overtrædelsen maatte blive indkasseret omgaaende og indbetalt til Hjelpekassen, da denne manglede Penge. Jeg modtog strax Meddelelse om, at Sogneraadet havde vedtaget at yde Støtte til Hjelpekassen i det Omfang, Loven gav Ret til, men paa Betingelse af at jeg ikke mere talte om Hundelovens Bestemmelser.

Denne Hjelpekasselov afløstes af Lov Nr. 101 af 29.-4. 1913.

Frenskridtet ved denne Lov bestod væsentlig i, at der ikke var fastsat Maksimum for Kommunens Tilskud til Kassen; derimod indholdt Lovens § 4 Bestemmelser om, at hvis en Person under 55 Aar i Løbet af 18 Maaneder havde modtaget et Beløb af 180 Kr., kunde der ikke, naar ikke særlige Forhold var tilstede, udbetales vedkommende Understøttelse i Løbet af et Aar. Denne Bestemmelse er meget sjælden bleven overholdt. Saa godt som alle Landets Hjelpekasser er bleven administret meget human, og mange fattige Mennesker er paa Grund af, at denne Bestemmelse ikke blev overholdt, friet for Fattigvæsenet. I de sidste vanskelige Aar har Arbejdet ved Hjelpekassens Administration været meget omfattende, og der er Grund til at sige de Mennesker, der har udført Arbejdet, Tak for deres uegenlyttige store Slid.

Nu er Loven af 29.-4. 1913 afløst, og Socialreformen træder i Stedet. For os, der har arbejdet med alle disse forskellige Love, kan det være interessant at tænke tilbage i Tiden og derefter fremefter til vore Dage. Ikke alene er hver ny Lov bleven bedre end den, der afløstes, men ogsaa Fortolkningerne af Lovenes Bestemmelser er i Tidernes Løb undergaaet store Forandringer. Om Socialreformen, som Afløser af Hjelpekassen kan ingen for Tiden sige noget bestemt; det eneste sikre er, saavidt jeg kan se for Tiden, at den bliver dyr for Stat og Kommuner. Lad os haabe at Tiderne maa blive bedre, saaledes at de fleste Mennesker kan klare sig selv, og at der stadig maa være Penge til Raadighed, saa dem, der virkelig trænger, kan hjælpes.

M. Bloch.

En uhyggelig Kamp.

—0—

Gorillaen regnes med Rette for en af de frygteligste Modstandere i Kamp, langt farligere end de store Rovdyr af Katteslægten.

Den berømte franske Opdagelsesrejsende du Chaillu, der engang deltog i en Gorillajagt, fortæller følgende herom:

— Vi begav os paa Vej til en mørk Dal, hvor man havde sagt os, vi vilde finde Gorillaer. De søger altid deres Hjem i de mørkeste og mest dystre Skove, der ofte er saa mørke, at man ikke kan se 10 Skridt frem for sig. Dette er Grunden til, at Jægeren altid maa vente med at affyre sin Bøsse til det frygtelige Dyr er tæt ind paa ham. Højt sjældent faar han Lejlighed til at lade paany, og han maa derfor sørge for, at hans første Skud bliver det afgørende.

Ifølge Skikken delte vort lille Jagtselskab sig for enkeltvis at opspore Byttet. En af vore Ledere, en ganske ung Mand, drog af Sted i en Retning modsat den vi andre gik, og vi havde næppe været fra hinanden en Time, før der lød et Skud. Uvilkaarlig gjorde vi Holdt for at lytte, men næsten i samme Øjeblik rystedes Luften af endnu et Skud.

Vi skyndte os i den Retning, hvorfra Skuddene havde lyd, og haabede allerede at faa en dræbt Gorilla at se, da de frygteligste Klageskrig trængte frem til vore Øren.

En frygtelig Angst greb os, og vi var ikke gaaet mange Skridt, før vi fandt, at der havde været Grund nok til den.

Foran os laa vor Kammerat paa Jorden. I første Øjeblik troede vi, han var død. Hele hans Legeme var frygteligt mishandlet. Ved Siden af ham laa hans Bøsse med knækket Kolbe og tydelige Spor af Gorillaens Tænder.

Saa godt vi kunde, løftede vi vor stakkels Kammerat og forbandt hans Saar. Da vi havde hældt nogle Draaber Kognak i Munden paa ham, fik han lidt efter lidt Bevstheden tilbage, og med største Vanskelighed fortalte han os nu, hvorledes det var gaaet til.

Han havde pludselig befundet sig Ansigt til Ansigt med en mægtig Gorilla, der ikke viste det svageste Tegn til, at vilde flygte. Det Sted, hvor de mødtes, havde været ualmindeligt, saa han ikke ramte Dyret dødeligt. Han forsøgte alligevel at tage godt Sigte, da Gorillaen var henved 8 Fod fra ham.

Kuglen ramte den i Siden, men ikke dødeligt, og i det frygteligste Raseri styrtede Uhyret nu mod ham. At flygte var umuligt, men han var koldblodig nok til lynsnart at lade Bøssen igen; men Gorillaen havde aabenbart forstaaet hans Hensigt, den rev Vaabnet ud af hans Haand. Ved Faldet gik Skuddet af, og med et frygteligt Skrig kastede den sig over ham. Badet i sit Blod sank han til Jorden, og Dyret gav sig da til at slaa ham i Hovedet med Bøssen, sen, indtil han besvimeede, hvorpaa den atter forsvandt i Skoven.

Trods at Hjælp døde han næste Dag under frygtelige Pinsler.

Fra det overnaturliges Verden.

De fleste Mennesker i vor oplyste Tid vil, hvis man spørger dem, om de tror paa Genfærd, Forvarsler og deslige overnaturlige Fænomener, svare med et bestemt Nej.

Selvfølgelig er mange Spøgeseshistorier kun Frugter af en livlig Fantasi; men der er dog mere end en berømt Lærd, som har ment, at der gives de Tilfælde, som ikke kan forklare paa nogen naturlig Maade. I England gives der en stor Forening, som udelukkende sysler med Undersøgelser vedrørende det overnaturlige

og affatter paalidelige Beretninger om hvert enkelt Tilfælde.

Der findes — fortælles der saaledes — et gammelt Herresæde i det sydvestlige England, hvor man, kort før en af Familiens Medlemmer skal dø, kan se en Ekvipage køre op foran Døren. For nogle Aar siden ved Juletid, var nogle Damer og Herrer Gæster paa Herregaarden. Da de i Skumringen vendte tilbage efter en Spadsere-tur, hørte de Larm af Hestetragt, og da de vendte sig om, saa de en gammeldags Vogn, der var forspændt med fire hvide Heste. De traadte uvilkaarligt til Side. Vognen paserede forbi dem, og Datteren i Huset, der var med paa Turen, tabte Bevstheden, da hun saa, hvem der sad i Vognen. Tidlig næste Morgen indløb et Telegram, der meddelte, at Husets eneste Søn var druknet i et Morads, da han var paa Fuglejagt.

Der meddeles ogsaa et andet gaadefuldt Tilfælde. Den 23 Juni 1864 var Barkskipet „Nøkkerosen“ paa Vej til Bristol omtrent 27 Mil sydøst for Jamaika. Første Styrmand havde Befalingen, da Kaptajnen, John Ellis, var bleven efterladt i Kingston, angreben af den gule Feber. Klokken var omtrent 2 om Natten, da Styrmanden, som stod ved Rattet sammen med Rørgænger, pludselig saa noget skyggelignende midt paa Dækket. I samme Øjeblik greb Rørgænger ham i Armen, pegede paa Skyggen og skreg: „Ser De ham“! Først Styrmanden kunde svare, var Skyggen bleven saa tydelig, at han kunde genkende Kaptajn Ellis. Skikkelsen gik hen over Dækket og forsvandt langsomt i Kahytten.

Det varede lidt, inden Styrmanden kunde besinde sig. Han skyndte sig da ned i Kahytten, men mødte i Døren anden Styrmand, der havde ligget og sovet. Han fortalte, at han pludselig var blevet vækket, efter at han havde drømt, at Kaptajnen var kommen om Bord og havde kaldt paa ham.

De undersøgte nu begge Kahytten og de nærliggende Rum, men fandt intet. Senere erfarede de, at Kaptajn Elis var død mellem Klokken 1 og 2 samme Morgen.

Historien blev bekendt, og det var umuligt at faa Besætning til „Spøgelseskipet“, før det fik et andet Navn og blev solgt til et udenlandsk Rederi.

Elektriske Installationer.

Husejere i Allinge, der kunde ønske at faa installeret elektrisk Lys, kan faa Installationer m. v. paa Afbetaling eller uden Udbetaling og med lige store maanedlige Afdrag.

Ved Henvendelse til Installatør **P. Larsen** faas nærmere Betingelser, Tilbud og alle øvrige Oplysninger.

DAMEFRAKKER

Har De tænkt Dem at købe en ny Frakke til Efteraaret, da køb den i den nærmeste Fremtid.

Vi har nu paa Lager et meget stort og righoldigt Udvalg i **Ungpige- og Frufrakker** i alle Størrelser ogsaa i ekstra store. Vi har ganske billige **Ulster** og **Frakker** i et moderne og fikst Snit fra 27 Kr. og vi har elegante **Kaaber** og **Frakker** til 150 Kr. og saa selvfølgelig alle de mellem-liggende Priser, saa ingen behøver at gaa forgæves, vi er i Stand til at tilfredsstille ethvert rimeligt Ønske og vi fremviser gerne vore Frakker uden Købetvang.

MAGASIN DU NORDS UDSALG
ved VICTOR PLANCK, Allinge.

Borgerforeningen

afholder Møde paa Hotel „Allinge“ Tirsdag d. 14. November Kl. 19,30 angaaende Valg til Ligningskommissionen.

Bestyrelsen.

Olsker Husmandsforening.

Festlig Sammenkomst m. Andespil afholdes i Forsamlingshuset Lørdag den 18. ds. Kl. 7,30.

Der bortspilles 2 Gæs, 8 Ænder. 1 And gratis i første Omgang. Medlemskort skal paa Forlangende forevises.

Bestyrelsen.

Regningskrav.

Alle dem, som skylder mig for Skærping af nyt Værktøj, bedes indbetale Beløbet eller træffe Af-tale med mig senest Lørdag den 18. ds., da det ellers bliver overgivet til Sagfører.

Gunnar Johansen.

Nørregade, Allinge.

Vil De have en Flaske god Vin til en billig Pris, gaa da til

I. B. Larsen.

Største Lager i rene og lagrede Vine samt danske Frugtvine og Likører.

Biografen.

Fredag og Lørdag Aften Kl. 8.

Afmagringskuren.

Morsom Farce m. Marie Dressler

Afrika kalder.

Tegnefilm.

Ingen Forestilling Søndag.

Uldne Kjoler

modtages til Rensning og Presning.

Husholdningsvask

udføres.

Karen Hansens Vaskeri, Nørreg.

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør,

Telefon 127.

FODTØJ

De nye Efteraarsvarer er hjemkomne.

C. Larsen,

Vestergade, Allinge.

Total-Udsalg

af færdigsyede Herrekjædninger, Overfrakker, Ulstre, Regnfrakker m. m. samt Drengeskjædninger og Klædevarer.

Alt sælges til ekstra nedsatte Priser.

Samtidig anbefales vort righoldige Lager i Manufaktur, Trikotage og Garner, Arbejdstøj og Fiskerbenklæder.

Jens Hansen.

Porcelænsafdelingen

er godt forsynet med

Spisestel

i Fajance og Porcelain til 6 og 12 Personer, der forefindes helt billige pæne Stel og finere Kvaliteter i moderne engelske Facøner og Mønstre, Porcelainsstel i coult og med Guld meget smukke Ting.

Kaffestel

ligeledes i stort Udvalg fra helt billige til fineste udførte Mønstre og Kvaliteter.

Kopper, Sukkerstel, Kageskaale, Bakker, Askebæger og Cigaretbæger m. m.

Tallerkener

og alle Dele til Spisestel i gangbare Mønstre føres. Sætskaale, Vandstel, Mælkekander, til mange Priser.

Vin-Liker-Øl- og Chabesoglas i pressede og slebne Mønstre, klare og coulørte i righoldigt Udvalg, ligeledes **Glasskaale og Fade** i forskellige Størrelser. **Krystalskaale og Vaser** i smukke Ting. Lager af Porcelain fra den kgl. Porcelainsfabrik, alt sælges til billigst mulige Priser.

P. C. Holm, Allinge.

Til de smaa Priser

købes de bedste Kvaliteter i Kjolestoffer, Bomuldstøjer, Hvide Varer, færdige Kitler og Forklæder, Undertøj, Korsetter, Hofteholdere, Strømper, Handsker i

Nordlandets Handelshus.

Imprægnerede og sorte

Regnfrakker til Herrer

Lageret heraf udsælges i disse Dage til Priser fra 5—8—10—12—15 Kr. De Købere, som kommer først, vælger bedst

Al Beklædning for Herrer til meget smaa Dagspriser.

Nordlandets Handelshus.

Sengeudstyr er en Tillidssag!

Vi fører kun Dynetøj i Kvaliteter med Garanti for Tæthed og Farver. Den bedste Vare bliver i Reglen den billigste. Dynere syes og stoppes gratis.

Nordlandets Handelshus.

Prøv vort gode, varme Undertøj

Vi har det baade i de svære Kvaliteter eller — hvis De foretrækker det — i de ekstra gode Kamgarmsvarer. I Bomuld med lodden Vrange har vi flere Dessins samt patentstrikede Underbenklæder, som er meget stærke at slide paa.

Nordlandets Handelshus.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Dags-Dato, Vekselblanketter, Visithort og Takkekort, Love og Regnskaber, Sange og Salmer, Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Østersøbadet BORNHOLM

afholder Generalforsamling Fredag den 10. November (Mortensaften) Eftm. Kl. 5,30 paa Hotel, Allinge med følgende Dagsorden:

Beretning, Regnskab og Valg af 3 Bestyrelsesmedlemmer samt Eventuelt.

Alle Aktionærer bedes møde. Regnskabet er fremlagt til Efter-syn hos Kassereren Boghd. Sørensen.

Bestyrelsen.

En kraftig Arbejdshest,

10 Kv. 4 Tom, ønskes til Købs eller Bytte.

NB. **Grise** i forskellig Alder er billig til Salg.

Charles Kjøller, Skovfryd.
Tlf. Allinge 103y Olsker.

Al Jagt og Færdsel

med Skydevaaben paa min Grund er forbudt.

Emanuel Madsen, Olsker.

Alt fotografisk Arbejde udføres altid smukt og holdbart. Se mit store Udvalg i RAMMER og Rammelister.

BILLEDER indrammes.

Fotograf Alfred Kjøller.
Tlf. Allinge 4.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag Middag.

Dina Sørensen's Victualiehandel

Bornholms

Spare- og Laanekasses Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a. Alm. Sparekassevilkaar 3 — —

Boxer udlejes.

Varm Blodpølse

hver Torsdag Middag.

K. Jensen's Slagterforretning.
Tlf. 66.

Nye Gummistøvler.

Stort Udvalg — Billige Priser.

C. Larsen, Vesterg.

Gymnplastik

og moderne Dans.

Indmeldelse til Kursus for voksne (begynder Fredag den 10de ds. i Allinge og Sandvig) modtages paa Hotel Allinge og Telefon Hasle 27.

NB. Alle, der ønsker at deltage, bedes indmelde sig inden Fredag den 10. ds.

Asta Holm.

exam. Lærerinde i Dans og Plastik.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.

Victualieforretningen Lindeplads.

Prima Flormel

af dansk og amerikansk Hvede.

Sigtemel

anbefales til nedsatte Priser.

J. B. Larsen.

Frelsens Hær, Allinge.

Torsdag den 16. ds. Lysbilleder. Kl. 4 og 6,30 for Børn. Entree 10 Ø. Kl. 8 for voksne. — 25 Ø.

Uddrag af Köreplanen

Gyldig fra 1. September 1933

Hverdage

8,10	11,00	14,10	18,15	19,05	Rønne	7,54	10,30	13,55	18,05	21,55
8,24	11,14	14,25	18,29	19,22	Nyker	7,42	10,15	13,40	17,50	21,40
8,33	11,23	14,35	18,38	19,37	Klemens	7,33	10,06	13,31	17,41	21,29
8,46	11,36	14,49	18,51	19,51	Rø	7,22	9,53	13,18	17,28	21,13
8,57	11,47	15,01	19,02	20,04	Tein	7,12	9,42	13,07	17,17	21,01
9,05	11,55	15,09	19,10	20,14	Allinge	7,04	9,35	13,00	17,10	20,51
9,10	12,00	15,15	19,15	20,20	Sandvig	7,00	9,30	12,55	17,05	20,45

Endv. afgaar Aftenen før Søn- og Helligdage Tog fra Sandvig 21,30 i Rønne 22,25.

Søn- og Helligdage.

8,10	10,45	13,05	16,25	19,45	22,20	Rønne	10,30	12,55	15,15	18,30	22,00
8,24	10,59	13,19	16,39	19,59	22,34	Nyker	10,15	12,40	15,00	18,17	21,45
8,33	11,08	13,28	16,48	20,08	22,43	Klem.	10,06	12,31	14,51	18,08	21,36
8,46	11,21	13,41	17,01	20,21	22,56	Rø	9,53	12,18	14,38	17,57	21,23
8,57	11,32	13,52	17,12	20,32	23,07	Tein	9,42	12,07	14,27	17,47	21,12
9,05	11,40	14,00	17,20	20,40	23,15	Alling	9,35	11,59	14,19	17,39	21,04
9,10	11,45	14,05	17,25	20,45	23,20	Sandv	9,30	11,55	14,15	17,35	21,00

Rutebilen Rønne—Allinge-Sandvig

Hverdage

8,20	13,00	14,30	17,35	Rønne H.	11,18	13,55	17,20	19,58
8,23	13,05	14,35	17,38	Rønne Torv	11,13	13,50	17,15	19,53
8,50	13,25	15,00	18,00	Hasle Torv	10,50	13,30	16,50	19,30
9,30		15,40		Allinge	10,05		16,05	
9,40		15,50		Sandvig	10,00		16,00	

Søn- og Helligdage

8,20	12,10	14,30	18,30	21,15	Rønne	10,38	13,15	17,20	21,00	22,20
8,23	12,15	14,35	18,35	21,20	Torvet	10,33	13,10	17,15	20,55	22,15
8,50	12,40	15,00	19,00	21,45	Hasle T	10,05	12,45	16,50	20,25	21,50
9,18			19,28		Allinge	9,35			19,55	
9,25			19,35		Sandvig	9,30			19,50	

BLIV SMUK!

PERMANENT UDEN STRØM

SKADER IKKE — INGEN KRUS — FLOTTE ROLIGE BØLGER — IKKE MATTE OG KEDELIGE, MEN SMUKKE & GLANSFULDE HOLDBARHED 6-8 MAANEDER — PRIS 12 Kr. — RING OG BESTIL TID VI-KA!
Tlf. 150 ALLINGE

Vi tilbyder god Byttehandel,

idet vi tager alle Slags sunde, renhævede Kornvarer som Betaling for alle Købmandsvarer og afregner Sælgeren en fordelagtig Pris.

Læg Mærke til, at vi har friske Sendinger af:

Bageri-Flormel, Dagligt Flormel, Rugsigtemel, Groft Rugmel, og bornholmske Byggryn, som sælges til de rigtige Priser.

Nordlandets Handelshus.

Friskbrændt Portland Cement i Sække.

Ny Sending heraf sælges billigst mulig.

Masoniteplader i 3 Tykkelser

til Væg og Loftsbeklædning fremhæves som et særdeles rigtigt Materiale til sit Brug. — Spørg om Pris i

Nordlandets Handelshus.

Spørg om Tilbud paa billige Brædder!

Vi har mange Længder og Dimensioner og kan sikkert tilfredsstille alle Brugere. — Stor Rabat pr. Kontant i

Nordlandets Handelshus.

22 Sække knuste danske Hørfrokager

16 do. do. do. Kokuskager udsælges billigt — og fremtidig vil vi alene sælge

Frisklavet Foderblanding

af bedste Kvalitet. — Spørg om Prisen i

Nordlandets Handelshus.

25 Skindkraver sælges fra 6—30 Kr.

hvilket er langt under Værdien. Skind, der egner sig som Besætning til Børnefrakker fra 2 Kr. pr. Stk.

Nordlandets Handelshus.

Hvad hjælper det at Lageret er fuldt,

naar Butiken mangler Kunder.

Den store Omsætning til en lille Avance giver den store Kundekreds, naar der avtereres i **Nordbornholm.**

Jeg glemmer dig aldrig!

Fortælling fra Krigens Tid.

—o—

Selvfølgelig bør man altid vide at skelne mellem Ret og Uret, men der gives dog Situationer her i Livet, hvor det kan falde os svært. I Særdeleshed kan de, der var med i den store, grusomme Krig — de, har prøvet, hvad det vil sige at ligge i Ildlinien — kæmpende fra Morgen til Aften med Døden i Øjnene — tale med herom. Det kan falde svært at skelne mellem Ret og Uret — for mig blev det i alle Tilfælde svært, da jeg forelskede mig i Julie, trods det, hun var min bedste Vens Kæreste.

Jeg vidste det — men vor Kærlighed var stærkere end os selv — den gjorde os blinde og døde for alt andet — betog os helt — dræbte enhver anden Følelse i os end netop Kærligheden, og vi nærrede kun det ene Haab, at en Udvej maatte vise sig for os — saa vi aabenlyst kunde træde frem ved hinandens Side. Det var vort eneste Haab, og den eneste Bøn, vi bad hver Dag, naar vi var sammen, og ogsaa den sidste, da vi mødtes i Kirken i den lille franske Landsby før vort Regiment drog videre Nord paa — mod Fronten igen — at der dog maatte aabne sig en Udvej for os.

Jeg forlod Julie med hendes Afskedsord lydende længe efter i mit Øre:

— Jeg vil bede for dig hver Time paa Dagen — bede, at Gud vil holde sin Haand over dig — og at du snart vil komme tilbage — —. Og med en sviende Fornemmelse i mit Bryst — Fornemmelsen af at have forraadt min bedste Ven.

Tre Uger var gaaet siden den Morgen, da jeg forlod Julie i Kirken i Fleury, og vi gik stadig fremad — denne Gang til højre, hvor Franskmændene blev trængt haardt i en Midtpunktstilling, som for en hvør Pris maatte holdes.

Vor Division havde faaet Ordre paa at trænge frem og kæmpe Side om Side med vore udmattede Kammerater — men aldrig modløse Poiluere.

Det var Nat. En Nat mørk og uhyggelig af Lyde fra den Rædsel, som fyldte Argonna og Højderne ved Verdun. Kun Øjne, der var trænede i Frontens Mørke, kunde se, hvad vi saa, medens vi rullede afsted. Mod Nord og mod Syd bevægede Krigskaravaner sig. Ikke spraglede og galaklædte Karavaner, som Malere viser deres Lærreder — langtfra — — Karavaner, berøvet enhver Krigspynt — og som lignede selve de graagule Landeveje, de marcherede paa.

Og dog — skønt jeg ustandselig saa og hørte disse Ting i Mørket — var de alligevel saa fjernt fra mig og min Bevidsthed. Det var langtfra dem, der tog mine Tanker; men derimod Billedet af Julie. Bestandig tonede det frem i mit Indre, og bestandig lød hendes Afskedsord i mine Øren: — Jeg vil bede for dig hver Time paa Dagen — bede at Gud vil holde sin Haand over dig, og at du snart vil komme tilbage.

Ved Midnatstid gjorde vi holdt paa et Sted, der engang har været en By — kun nogle faa Kilometer fra vort Maal. Rundt om os laa itubrudte Sten — Ruiner af Huse og Hjem. De halvt nedskudte Vægge lignede Monumenter og Gravstene paa en Kirkegaard. Ikke et eneste Lys skimtedes gennem dette rædselsfulde Mørke. Og dog var dette Sted Hovedkvarteret for den franske Armé, som vi skulde slutte

os til — og her mødtes jeg med min Ven, Armand Four-Chambault.

— Armand, mumlede jeg, idet jeg trykkede hans Haand, — min gamle brave Armand.

Han gengældte min Hilsen, men Tid til nogen lang Sludder blev der ikke.

— Det skal blive dejligt at tale med dig igen, sagde han. Og naar der bliver et ledigt Øjeblik, maa du fortælle maa du fortælle mig om dig selv og Julie. Du kommer jo lige fra Fleury, og det er saa længe siden, at jeg har hørt fra hende. Vi har ingen Post faaet de sidste 3 Uger — det er forfærdeligt — — — men endnu forfærdeligere er det, der venter os i Nat. Jeg har hørt Ordren. Vi skal slaa os igennem for enhver Pris. De er i tusindvis i Skovene og paa Højene der borte. Vi skal angribe først, og enten for dem eller for os vil dette Slag blive Undergang.

Hans Stemme lød rolig og uden nogen Sindsbevægelse.

Undergang for dem — — eller for —, gentog jeg. — Det maa blive for dem, Armand, lykkedes det mig at sige højt, men min Stemme var langtfra saa rolig som hans. Den var fyldt med Gysen og Frygt — den Frygt, Soldaten føler, før han kaster sig ud i Kampen.

— Held og Lykke, Charlie. Jeg maa gaa. Vi skal i Spidsen for at vise jer Stillingen, sagde han idet han rakte sine Hænder frem mod mig.

Jeg tog dem og trykkede dem haardt. Ved Berøringen erindrede jeg de mange lykkelige Timer, vi havde tilbragt sammen — han og jeg — fra dengang vi svor hinanden Venskab — det var paa Feltlazarettet i Chervigny, hvortil vi begge var blevet bragt efter Slaget ved Sorbonne . . . og til han den første Gang præsenterede mig for sin Forlovede — Julie. Jeg mindedes den Tid — og Tiden, der fulgte; da Armand rejste bort — Aftenen, jeg havde tilbragt sammen med Julie i Bondegaarden, — og den næste Morgen i Kirken.

Jeg vilde have givet et Aar af mit Liv, for at jeg i dette Øjeblik kunne have givet ham en Hilsen fra Julie — jeg vidste, at dybt i hans Sjæl troede han stadig paa Julie — og paa en Fremtidslykke ved hendes Side, men intet kunde jeg sige — intet udover et kort Farvel og „Godt Held“.

Kort efter lød Kommandoens „Fremad!“ ned gennem Rækkerne og vi satte os i Bevægelse.

Armand havde haft Ret i sine dystre Forudsigelser. Det blev en forbitret Kamp, hvor total Ødelæggelse maatte blive Resultatet for en af Parterne. Og ikke uden en vis Portion Stolthed noterer jeg for en Fuldstændigheds Skyld, at det ikke blev Bocherne, der gik af med Sejren. Men ogsaa i vore Rækker havde det tyndet svært ud, og blandt en af dem, jeg først saa segne til Jorden, truffet af en Granatplint, var Armand Four Chambault. Jeg hørte hans Skrig gennem Kanontordenen og de hvislende Lyde fra Fjendens dødbringende Shrapnells, og lidet ensende en Sergents advarende „Holdt!“ ilede jeg fremad, hvor jeg havde set ham falde og hørt hans Stemme, og faa Sekunder knælede jeg ved hans Side og holdt hans ene Haand i min.

Han var alvorligt saaret, og Blodet piblede fra et Sted over det ene Øje og den venstre Tinding.

— Armand! kaldte jeg med skælvende Stemme. — Armand, kan du høre mig? Det er Charlie. Jeg løftede hans Hoved op mod

min Skulder, og et træt og forvredent Smil gled hen over hans Ansigt.

— Julie, mumlede han svagt, medens et forgæves Forsøg paa at rejse sig tog hans sidste Kræfter. — Julie — du — —.

Jeg mærkede Taarerne bryde frem i mine Øjne.

— Armand! kaldte jeg igen og saa ham atter aabne Øjnene. Jeg forstod at han genkendte mig, og stødvis lød Ordene over mine Læber. — Ja, Julie, Armand — hun venter dig. Hun vil bede for dig hver Time paa Dagen, sagde hun, og hun længes kun efter det Øjeblik, hvor du kommer tilbage. Hører du, Armand. Hun længes kun efter det Øjeblik — —.

Graaden sved i mine Øjne og mine Læber skælvede, medens jeg næsten raabte Ordene ud — men der ligesom lettede en centnertung Byrde bort fra mit Hjerte — det lykkelige Smil, der et kort Sekund afløste det smertefulde Træk om hans Mund. Jeg havde løjet for ham, men min Løgn havde bragt ham Trøst — den vilde gøre ham det lettere at dø — — og at han vilde dø, derom nærede jeg ikke ringeste Tvivl — de graalige Skygger, der havde lagt sig over ham, kendte jeg kun altfor godt. Han havde lukket Øjnene og jeg blev endnu en Stund siddende paa Hug med hans Hoved hvilende mod mit Bryst, men pludselig følte jeg en Haand lægge sig paa min Skulder, og Sergenten, der før havde raabt efter mig, beordrede mig tilbage til min Plads i Regimentet.

Det var et Brud paa Disciplinen, jeg havde gjort mig skyldig i ved at forlade min Plads, men hans Stemme lød langtfra fordømmende, da han talte til mig — den lød mild og beklagende, som forstod han fuldtud, hvad jeg led.

— Hurtigt! sagde han bare. — Vi angriber igen om et Øjeblik — og alle maa være paa Plads. Ambulancen er lige efter os, og deres Ven vil snart komme under kyndig Pleje.

Vi gik atter frem, og tre Gange i denne Nat skiftede jeg Sidemand, men hver Gang jeg saa en Soldat segne til Jorden, saa jeg Armands smertefortrukne Ansigt for mig og hørte ham nævne Julies Navn.

Var han mon død nu? spurgte jeg atter og atter mig selv. Var han mon død — eller kunde det alligevel være muligt, at Lægerne kunde redde ham? I saa Fald, hvorledes vilde det saa gaa, naar han engang vendte tilbage. Da vilde Slaget ramme ham dobbelt føleligt, naar han erfarede Sandheden.

Fleire Nætter og Dage gik, og saa kom den 11. November med Fredsslutningen. Det skete Kl. elleve om Formiddagen, og øredøvende lød Begejstringshylene omkring mig. Selv følte jeg mig ogsaa betaget af en stum Glæde over Efterretningen, og min første Tanke gjaldt Julie.

Jeg fandt hende siddende i en Stol med en Bog i Haanden, da jeg to Dage senere traadte ind i det vedbensmykkede Hus i Fleury. Hun havde ikke hørt mig komme — jeg havde listet mig ind gennem den aabne Dør — men pludselig saa hun op, og de Sekunder, der nu fulgte vil jeg aldrig, saa længe jeg lever, kunne glemme. I flere lange Minutter stod vi tavse og stirrede paa hinanden, saa lød pludselig hendes Skrig gennem Stilheden, og i næste Sekund laa hun i mine Arme.

Utallige Gange hørte jeg hende nævne mit Navn, og jeg selv — jeg kunde ikke andet end stryge hende med min ene Haand gen-

nem det svære, mørke Haar, medens ligesom en kvælende Fornemmelse hindrede mig i at tale.

Længe, usigelig længe, stod jeg med hende i mine Arme, men pludselig følte jeg igen en Angst stige op i mig, og med underlig hæst og hviskende Stemme hørte jeg mig selv spørge hende:

— Og Armand — du — — Har du set ham? Han faldt ved —

Jeg fik ikke talt ud. En dødelig Bleghed lagde sig over hendes Ansigt i samme Nu, jeg nævnte Armands Navn, og jeg saa en svag Sitren bevæge hendes Læber. Det glade Udtryk var sporløst forsvundet fra hendes Ansigt — og hun syntes pludselig at erindre noget, hun indtil nu havde glemt — noget, der paa samme Tid pinte hende og gjorde hende urolig.

— Ja, han faldt, hviskede hun med sagte og tonløs Stemme . . . men ikke . . . Han døde ikke . . . Han . . . Han . . .

— Er han her? spurgte jeg i den Pause, der fulgte, medens hun ligefrem ledte efter Ordene, og medens hendes Blik med et ængsteligt Udtryk ligesom sugede sig ind i mit.

Hun nikkede og fugtede de tørre Læber.

— Og har han fortalt dig, hvad jeg sagde til ham den Gang, da . . .

Hun nikkede igen, endnu før jeg fik fuldendt Spørgsmaalet, og i dette Øjeblik blev Døren næsten stødt op, og Armand traadte ind. Han studsede, som var det et Drømmesyn, han saa, men i næste Sekund følte jeg hans ene Arm om min Hals og tæst i mit Øre lød hans bevægede glædesfyldte Stemme: — Charlie — aah, Charlie . . . gamle — gamle Kammerat.

De næste Sekunder staaer saa uklart i min Erindring, men endnu saa mange Aar efter ser jeg tydelig ham for mig — som jeg saa ham, da han endelig slap mig igen og Glædestaarerne ustandselig blændede hans Øjne.

Jeg saa det dybe, endnu ulagte Saar over det højre Øje og det tomme Ærme i den korte Jakkke han bar. Fra ham saa jeg paa Julie, og pludselig forstod jeg alt.

Under et eller andet Paaskud kom jeg udenfor — ud i den lille Have foran Huset og ud paa Vejen — Armand var i Færd med at trække en Flaske Vin op og sætte Glas frem derinde. Den Tanke, at jeg igen vilde forsvinde faldt ham ikke et Sekund ind. Han troede vel blot, at jeg var gaaet uden for for at trække frisk Luft oven paa den overstaede Sindsbevægelse. Jeg hørte ham rumstere med Glassene derinde, medens jeg hastigt ilede bort Men pludselig lød trippende Skridt bag mig — og en svag forpustet Stemme kaldte mit Navn: — Charlie, gaar du — Charlie — saa vent dog . . .

Jeg vendte mig om og saa Julie. Hendes Ansigt var dødblegt og Armene var bønligt udstrakt imod mig. Endnu en Gang fangede jeg hende ind i mine Arme og mine skælvende Læber berørte i nænsomme Kærtegn hendes Haar og hvide Pande.

— Ja . . . jeg gaar . . . hviskede jeg, medens jeg selv havde Besvær med at holde Taarerne tilbage. Det er det eneste rigtige, du, . . . at jeg gaar . . . du nænnede ikke at rive ham ud af sin Illusion, da han kom tilbage . . . du nænnede ikke at sige ham Sandheden . . .

Min Stemme knækkede over, og jeg saa hende ryste fortvivlet paa Hovedet.

— Charlie, lød det sagte som en Stønnen . . . Jeg kunde ikke gøre det, da jeg saa ham. — Jeg vidste det vilde blive Enden paa

vor dejlige Drøm, men jeg kunde ikke, Charlie . . . Charlie.

Jeg havde vendt mig for at gaa, men hendes krampagtige Greb om min ene Haand holdt mig tilbage.

Charlie . . . aah . . . saadan maa vi ikke skilles . . . ikke saadan, Charlie . . .

Jeg bøjede mig ned over hende og saa ind i hendes kære Øjne.

— Julie, hviskede jeg hæst. Forstaar du, hvorfor jeg sagde det til ham — forstaar du, at det var, fordi jeg troede, at han . . .

— Ja, jeg forstaar, Charlie, hulkede hun — Men Charlie — giv mig blot et Ord endnu, før du gaar — et sidste lille Ord, Charlie.

— Julie — Jeg løftede hendes Ansigt op — og for sidste Gang dvælede mit Blik i hendes.

— Julie . . . Jeg vil aldrig . . . aldrig . . . glemme dig . . .

Jeg vendte Ansigtet bort og næsten løb, idet jeg hastigt slap hende. Jeg hørte hendes Skrig bag mig og standsede igen. Da jeg vendte mig, saa jeg hende knæle paa det Sted, hvor vi havde staaet, og med sitrende Stemme hviskede hun mit Navn. Det kaldte mig et Skridt tilbage — men kun det eneste, saa vendte jeg atter om og styrtløb — angst for at Svagheden igen skulde overvælde mig. Jeg naaede Banegaarden og satte mig i en tom Kupé. Mit Hjerte bankede, som skulde det sprænges, og bestandig saa jeg hendes forgrædte Ansigt for mig. Jeg hørte hendes Stemme — og hører den endnu saa mange Aar efter. — Den vil aldrig gaa mig af Minde. Thi jeg elskede hende, og jeg vil aldrig — aldrig glemme hende.

Byens bedste KAFFE

— faas i PRIMA.

Husk vor store Rabat paa Kaffe, Margarine, Cacao osv. Paa Kolonialvarer gives alm. Rabat

Spis Normalbrød.

Rugbrød, Sigtebrød, Fransbrød samt Kager fra

Henning Jørgensens Bageri.
Tlf. 73.

I Vintermaanederne lukkes Forretningen Kl. 9 Aften.

Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Brevpapir, Kvitteringer,

og iøvrigt alle Tryksager til Forretningsfolk, Foreninger og private leveres billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Bestillinger modtages paa alt i Frugttræer og Buske.

Brødr. Andersen
Tlf. Allinge 110.

Allinge Skæreri

anbefaler sig med al Skæring Høvlning samt Salg af tørt Brænde, i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.